

ЛАСТА

ЛИСТ за СРПЧАД

ГОДИНА
I

ВИДОВ-АМ
389

ЦВЕТИ
1816

САМО СЛОГА
СРБИМА СЛАСА

БРОЈ
7.

БЕОГРАД
25. септ. 1894.

СТАРА СРБИЈА

МАКЕДОНИЈА

БОСНА
и ХЕРЦЕГОВИНА

ДАЛМАЦИЈА

СРЕМ, БАНАТ

ВУЧКА

БУДИ ПОШТЕН

Нек' ти срце, нек' ти душа
Са поштења сјаје;
Нек' ти срце савет слуша
Што га савест даје.

Попштење је бисер зрно
Човечије душе,
А у лажи све је црно —
Све пороци гуше!..

Поштен буди, Српче моје,
И поштене тражи!
А запамти: *плитко дно је*
У проклете лажи!.. —

браца—Брана.

1894
Б.Љ.ЦВЕТКОВИЋ

П А С

— ПРИЧА —

Мала Данка била је кћи чича-Тимина. Он је био чувар железничке пруге. По читаве сате ишао је дуж пруге и гледао да се није

што покварило. Данку је јако волео; а и Данка је била добро и послушно дете, уз то умиљата и весела. Жељно је чекао чича-Тима да Данка напуни седму годину, па да је у школу упише. А кад буквар почне читати — мислио је чича-Тима — за њега неће бити веће радости...

Мати је Данкина била добра и вредна жена. По цео дан је радила — шила и ткала, а од зараде куповала је по што год за кућу. Чича-Тимина зарада није била велика, с тога је и она морала радити. Али кад им Данка одрасте, биће све боље — мислили су њени добри родитељи.

Кад би чича-Тима отишао, а мати се латила посла, Данка би се играла по дворишту са старим

псом — великим „Шаровом“. Шаров је скакао и весело лајао; јурио је тамо-амо, а Данка се слатко смејала. Паметно псето пазило је и у игри на малу Данку, пазило је да не падне — да је не обори...

Чича-Тима је добро чувао и хранио Шарова. Он је говорио: добар пас је највернији чувар куће!...

*

Једног дана је чича-Тима зором отишао низ пругу, да је прегледа. Та и најмања ситница учини по каткад велику несрећу! На железници се то најлакше дешава.

Чича-Тима је отишао, а мати је отпочела свој посао. Данка се играла, као обично, са па-

метним Шаровом. Играла се по дворишту. Играјући изиђе из дворишта и упути се пругом. Поред железничке пруге било је много лепог пољског цвећа. Данка је волела цвеће, па га је уз пут брала. Берући и трчећи са Шаровом, Данка је отишла далеко од куће. Мати је непрекидно радила, мислећи да се њено лепо дете игра у дворишту.

Данка је ишла даље. Око подне, уморена нешто од врућине а нешто од пута, седне на пругу. Узела је своје лепо цвеће и сплетала га у киту.

Од куће је била већ врло далеко; но она то није пазила, већ се безбрижно играла својим цвећем...

Кад је кита била готова, Данка се слатко насмешила, гледајући како је лепа. Онда је, певушећи, легла на пругу и посматрала шарено цвеће.

— Даћу га мами! Даћу га мами.. мами.. шапутала је она, док је сан није заварао. Заспала је слатко, онако слатко, како заспи после купања, кад је њена добра мати окупа.

Шаров је легао поред ње. Мирно је гледао како Данка безбрижно спава...

У подне је том пругом пролазио воз. То је Данкина мати

знала, па је за то изишла да види где јој је дете. Како се уплашила, кад је у дворишту не нађе!

— Данка!. Данче! Чедо моје, где си!.. викала је добра мати; али се Данка не одазва. Она је била далеко од куће.

Мати је тражила по целом дворишту, а кад је није нашла, упутила се пољем да је потражи...

Међу тим је Данка слатко спавала. Сањала је како пружа мами ону киту цвећа, па се и у сну смешила.

У том се чула тутњава и пиштање железнице. Подне је било, а у то је доба влак пролазио том пругом.

Шаров је осетио да се воз приближава; разумео је шта значи оно пиштање. Видео је да Данка спава баш онде, куда ће воз пројурити. Он је лајао, обилазећи око Данке; лајао је, не би ли је пробудио.

Она је тврдо спавала.

Воз се указа пругом. Још неколико стотина метара, па да пројури преко мале Данчице. Густо дим је сметао влаковођи да на далеко пругу прегледа. Он није ништа смотрио.

Шаров је све јаче лајао и урлао.

Паметно псето видело је опасност, лајало је, а тиме је хтело рећи онима у возу да стану, да спасу дете — да спасу малу Данку!..

И влаковођа, који управља железничком машином, чу лавез и урлање; он спази Шарова, а за тим и малу Данку...

Већ близу Данке влаковођа заустави воз.

Данку су пробудили. Спасли су је. Шаров је радосно кевћао и вртео репом...

У том је мати стигла; од страха је сва дрхтала...

— Чедо моје! Чедо моје!. јецала је добра мати, љубећи малу Данку.

Она је мајци пружала весело ону китицу цвећа. Није ни знала шта је све могло бити, пре неколико тренутака...

Чича-Тима се љутио на Данку, и забранио јој да из дворишта излази. Шарова је од тада још боље пазио...

Од тог доба прошле су две године. Данка је већ у другом разреду основне школе. Сећајући

се овог догађаја, чича-Тима јој једном купи неку лепу књижицу, у којој је било много красних прича о псима. Из те је књижице често Данка читала својим родитељима.

А кад год би завршила читање, мати би је пољубила, а чича-Тима би јој причао о овом догађају. Данка је сад разумела шта је могло бити. Онда би грлила Шарова, а он је паметним очима гледао чича-Тиму, као да је хтео рећи: знам зашто ме милује!

б—Б.

ДУШАНОВА ЖЕНИДБА

(народна песма)

(НАСТАВАК)

Зоб изиђе коњма царевијем,
Нема ништа коњу Милошеву.
Кад то виђе Милош Војиновић
Узе торбу на лијеву руку
Од зобнице једне те до друге,
Док је своју пуну напунио.
Па он оде тражит' механцију:
„Механција! дај да пијем вина.“
Механција њему одговара:

„Ид' одатле, црни Бугарине!
„Да с' донио бугарску копању
„Ако бих ти и усую вина;
„За те нису чаше позлаћене.“
Погледа га Милош попријеко,
Удари га руком уз образе;
Колико га лако ударио,
Три му зуба у грло сасуо!
Моли му се млади механција:

»Не удри ме више, Бугарине!
 »Биће за те вина изобиља,
 »Ако цару неће ни достати.«
 Милош више не шће ни искати,
 Већ сам узе, па се напи вина.
 Док се Милош мало поначини,
 У том свану и ограну сунце.
 Ал' повиче са града Латинче:

»Ој, чујеш ли, српски цар-Стје-
 пане!

»Ето, доље, под градом Леђаном,
 »Изиш'о је краљев заточниче,
 »Зове тебе на мејдан јуначки,
 »Ваља ићи мејдан дијелити,
 »Или нећеш одавде изићи,
 »Ни извести свата ни једнога,
 »А камо ли Роксанду ђевојку!«
 Кад то зачу српски цар-Стјепане,
 Он телала пусти у сватове,
 Телал виче и тамо и амо:
 »Није л' мајка родила јунака
 »И у свате цару опремила,
 »Да за цара на мејдан изиђе?
 »Честита бих њега учинио.«
 Ал' се нико наћи не могаше
 Цар с' удари руком по кољену:
 »Јао мени до Бога милога!
 »Сад да су ми два сестрића моја,
 »Два сестрића, два Војиновића,
 »Сад би они на мејдан изишли.«
 Истом: царе у бесједи беше,
 Милош иде а кулаша води
 До пред шатор српског цар-Стје-
 пана:

»Је л' слободно, царе господине,
 »Да ја идем на мејдан у поље?«
 Вели њему српски цар-Стјепане:
 »Јест слободно, млађано Бугарче,
 »Јест слободно, ал' није прилике;
 »Ако згубиш млада заточника,
 »Честита ћу тебе учинити.«

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

НА КОСОВУ ПОЉУ

— ПРИЧА —

Било је то 1389. године.

Косово поље прекриле су две силне, две велике војске. Ту су храбри Срби са својим цар-Лазаром. Ту су бесни Турци са царем Муратом. Турака је више — грдном су силом притисли Косово:

»Од Мрамора до сува Јавора,
»Од Јавора па све до Сазлије —
»До Сазлије на Ђемер-ћуприје;
»Од ћуприје до града Звечана,
»Од Звечана, побро, до Чечана,
»Од Чечана врху до планине“...

Свуда се беле њихови шатори.

Свуда се вију њихове заставе... Срба је мање, али у сваком Србину, у сваком војнику, јуначко срце бије. Цар Лазар их води — води их, да одбију силу силом, да одбију цар-Мурата!

1

Ноћ је.

Обе су војске мирне. Пољем се беле шатори, а ноћни ветар лелуја лепе заставе...

У шатору је кнез-Лазаревом вечера. Сви су великаши ту, сви су јунаци на окупу. Ту је и стари Југ, са својих девет синова — девет Југовића. Ту су и оба зета кнежева, Милош и Вук. Ту су — сви...

Сутра ће осванути страшан дан, освануће крвав бој. За то се договарају. Треба мудро управљати.

Цар се са свима договара. Златним пехаром и рујним вином наздравља свакоме; свакога о боју пита.

Дошао је ред и на Милоша. Та Обилић је најбољи јунак, њему треба јуначки наздравити... И цар му наздравља, али не онако како је требало; он му другу здравицу намењује :

»Здрав Милошу, веро и неверо!

»Прва веро, потоња неверо!

»Сутра ћеш ме издат' на Косову,

»И одбећи турском цар-Мурату...

Милош је чуо те речи. Срце му се стегло — тешко му је било...

Он никада није био невера. Цар га невером назива И то све због Вука.. због Бранковића! Знао је он да га Вук опада — знао је и сносио. Сад је било и сувише. Бранковић му је непријатељ, они се мрзе; али од цара чути такве речи — тешко мора бити!

»Невера ти седи уз колено

»Испод скута пије хладно вино!..

Тако одговара Милош. Проклиње Вука и куне се Богом,

куне се свим на свету, да ће сутра показати „ко је вера, коли је невера!“ Заклиње се да ће убити и самог Мурата. Заклиње се, и љутит одлази из шатора. За њим иду и оба његова побратима, Иван Косанчић и Милан Топлица...

2.

Освануо је Видов дан. Освануо је 15. јуни...

На Косову је ужасан бој. Дични јунаци храбро се боре.. Из јуначких груди лопи крв.. Лопи, тече, за спас отаџбине, за слободу њену.. Светли мачеви у крви се купају.. оклопи тупо звече...

Писка, јаук, халакање турско и врисак коња јечи Косовом!. Страшан је то бој.. ужасна слика!..

Гину јунаци. Гину и Срби и Турци...

Пао је стари Југ. Гину Југовићи! Гину Мрњавчевићи..

„Где огрезну крвца до колена
„Ту погибе Бановић Страхиња!
Гине се.. Гине!..

Турци јачом силом наваљују.. нове им чете стижу. Срби се боре; сузбијају силу; боре се као лавови..

Али Милоша нема. Где је он?..

*

Кроз густе редове турске војске, три јунака се храбро пробијају. По оделу се види да су Срби. На добрим коњима јуре

српској војсци, а оштрим мачевима крче себи пут. Много је Турака пало од њихове руке.. многи изгибоше. Али сада погибе и један од њих. Други је малаксао.. убише и њега.. Под трећим је коњ пао. Њега жива ухватише!

То је Милош. Распорио је турскога цара — распорио је Мурата, кад му је отишао у шатор да му се преда. Распорио га је малим ножем који је у чизму скрио, јер су му остало оружје одузели. Онда је изјурio напоље, докопао се коња, кога су му побратими држали, и сви троје нагли су српској војсци!..

Њих је сила надјачала. Милан и Иван погинуше, Милоша ухватише. Ну, он је одржао реч — одрж'о је заклетву. Он је распорио Мурата!..

*

Бој траје непрекидно. У српској војсци настала је забуна. Под кнезом Лазаром коњ је пао; војска се узбунила, мислећи да је погинуо, а Милоша — нема. Вук са војском, са коњаницима, не долази у помоћ...

Срби више гину.. малаксавају. Куну Вука, мисле да је издајица. Траже Милоша.. али — њега нема!..

Турци побеђују. У бесном трку са новом снагом нападају на

изнемогле борце српске.. Вука још нема!. Народ га је клео.. Страшна је то клетва,.. коју народ баца!

3.

И бој се свршио.
По тужном Косову мирно леже изгинули борци. Уста су им насмешена — умрли су слатко.. умрли су за отаџбину! Над њима гавранови лећу и рапавом дреком поздрављају крваве јунаке. Онда слећу на јунаке да се крвљу њиховом напоје!..

Река Ситница хуји крвава... Турци су победили. Срби су побеђени; али је и у турском табору мирно све... мирно и тужно! Мурат умире од тешке ране коју му Милош зададе, умире гледајући смрт кнеза Лазара, Милоша и других српских великаша, које пред њим убијају. И последњи јунаци умиру — за отаџбину. О, дивно је то умрети за отаџбину своју!..

Лазар још види Милоша.. види еру, види вернога јунака! Он га моли за опроштај.. Љуби га на последњем часу.

Онда су погубили и Лазара и Милоша.. погубише и све јунаке!..
А где је Вук?..

Ма где да је, од страшне клетве неће утећи.. Тешка је клетва народа свог!..

4.

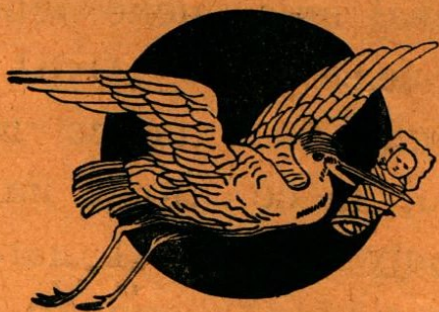
Прошло је од тада више од 500 година; прошли су тешки векови, у којима бесмо робље. Прошло је све... али спомен остаде.. остаде Косово! И сад је оно мирно.. тужно! Њиме Ситница кривуда и шуми таласићима својим. Шуми.. жубори; то је песма старе прошлости, то је песма о страшном боју!

На сред поља стоји данас Муратов гроб. Стоји да нас сећа целог боја.. да нас сећа његове бесне силе и наших храбрих прадедова.

И пољем прође по који пастир; тера стадо своје, свирајући у танку фрулицу. А, та је песма тужна! Она сама као да нам вели: Косово није освећено!..

Еј, Косово.. Еј, Видов-дане!..

6—Б.

НА ПРВОМ ЧАСУ

(РАЗГОВОР УЧИТЕЉА СА СВОЈИМ НОВИМ БАЦИМА).

Учитељ:

Ево нас, децо, сад смо у школи,
И прво сад
Нека се сваки Богу помоли
За срећан рад.

Баци:

(читају молитву)

Боже оче! Творче неба,
Погледај нас Ти,
Упути нас куда треба
Да ходимо ми;
Насушнога дај нам хлеба,
Молимо те сви!

Учитељ:

Сад лепо сед'те на места своја,
Слушајте сва;

Ко више слуша, дечице моја,
Тај више зна.

Баци:

Рад науке ми нећемо
Пожалити труд';
Твоје речи слушаћемо
Свакада и свуд;
Свако добро примаћемо
У срце и груд'.

Учитељ:

Е тако, децо, мало труда, зноја, —
Успех ће доћ'.....
Знање је светлост, дечице моја,
Знање је моћ!

Рад.....

УСПОМЕНЕ ЈЕДНОГА ЛЕПТИРА

(свршетак)

То ме место, пуно чара, задржа недељу дана. После сам посетио други неки врт; само овај није имао никакве лепоте: зеље је у изобиљу расло, а лепих биљака било је тако мало, да се пред вече, не могући своју глад заситити, приближих једноме ладноме ладњаку. У њему, на столу,

стојао је неки светао предмет, а мене се учини да у овоме има неке лепе течности.

„Охо! рекох, овде има толико да се читава легија лептирова може нахранити.“

И лагано се приближих да окушам пиће, које ми се добро чинило. Увукох сисаљку и

извукох из чаше тако слатку течност, да сам је пио све док ми се није мозак завртео и док нисам онесвешћен и пијан пао у сред сирупа.

Не знам колико сам био жртва тога заноса; осећао сам да нисам мртав, али сам ипак сву наду изгубио и вајкао се на своју жалосну судбину: „Шта, говорио сам у себи, да умрем у овом сирупу? Каква несрећа!“

Такве су ме страшне мисли обузимале кад зачух неки гласић:

„Мама, мама, оди да видиш... има нешто у чаши, ја не знам шта је.“

Ја осетих како преко мојих крила прелази свеж дах детињих уста.

Сад се мајка приближи и видећи ме, рече својој ћерци:

„Па то је лептир, ето је видиш угинуо.“

— Зар је мртав! Ох, зашто? Тако је леп!

— Да; али је био прождрљив и видиш шта му се догодило.

— Ко зна? продужи дете, можда је још жив!

— То је врло сумњиво, чедо моје; погледај, он се ни мало не миче.

— Ипак ћу покушати да га извадим; иначе ће се угушити у овом шећеру.“

Ах! Како сам желео у том тренутку да унем говорити, да

захвалим малом добром створењу, које се тако на мене сажало.

Али нисам могао ни да савијем пипке, у знак захвалности; тело ми је било згрчено, само ми је разум био жив.

Па опет с каквом сам пажњом пратио све појединости!

Наскоро осетих како два лака прстића притискују моја кадићена крила, док ми свежа вода облива укрупњене прстиће.

Видео сам да сипају воду у чашу да би сируп био мало ређи, па сам покушавао са своје стране да се што пре спасем.

Неколико тренутака прођоше тако.

Најзад изиђох из тога ужасног суда, и моје великодушне заштитнице, продужујући своју бригу око мене, положише ме на постељу од ружиних листића. У тај мах могах да одигнем једно крило; дете радосно узвикну:

„Ја сам ти добро рекла, мамице, да није мртав; он се миче... ох! каква срећа!“

— Тим боље, моја Нино, одговори матери, мени је мило што си започела дан добрим делом.

— Ох! Ако могнем спасти сиротог лептира, бићу веома срећна.“

Драга, драга Нино; хтео сам пољубити твоје плаве витице, слушајући те благе речи. Какво уми-

љато мало створење! Она хоће да ја живим; она није као рђави Милутин, који је само мислио да ми одузме слободу.

И чекао сам забринут!

Мирис ружа мало по мало ме је оживљавао; истина, дисао сам врло слабо; али мој мали чувар, чим је то опазио, узео је на врху прста водене капљице и сасипао их на моје ноге и тело, јер сам био сав у сируп умељан. Ја сам у себи мислио да та пажљива нега мора најзад бити крунисана успехом. Па ипак неколико часова прођоше тако. Моја драга добротворка долазила је и одлазила; по каткад сам остајао сам, али ми је наскоро срце опет очарао тај сребрни гласић.

„Како си ми, мој мали лептире?“ говорила је Нина.

Ах, како бих био задовољан да сам могао рећи: „Мени је много боље и ја те веома волим!“ Само добри Бог, који даје лептирима дивне шаре, није им дао ту особину да казују осећање језиком.

„Све једно, говорио сам себи, кад могнем летети, ја ћу лако учинити да Нина разуме сву моју љубав спрам ње.“

Око подне, онда кад сунце

све спржи на земљи, пружио сам једну ногу, после другу, продрмао сам главу.... Био сам здрав!

Желео сам да одлетим, али нисам хтео да будем незахвалан. Нина је без сумње ручала и ја сам био сам. Намислио сам да је чекам, шетајући се са свим лагано по столу пуном ружа.

Већ сам више пута прошао малом стазом, коју сам био кроз цвеће прокрчио, кад ме пријатно тргну глас Нинин, која се од задовољства смејала, говорећи:

„Ох! мамице, лептир је спасен; он иде, он ће скоро да полети.“

Тада почех облетати око ње, и, додирујући је крилом, миловао сам јој образ, који је изгледао као бисер. Она увиде да ја то чином из захвалности, па јој задовољан уздах изиђе из груди.

Од тога дана продужио сам лептирски живот. Поставши мудар, више се не излажем опасности, да погинем бедно, што не би ни било мене достојно.

Нину нисам заборавио; сваког дана је обилазим, и докле год будем живео, даваћу јој ту радост, да види свог лепог лептира, кога тако воли!

С ФРАНЦУСКОГ

М. Н—ћ.

НЕВАЉАЛИ МИЋА

— ШАЛА У ТРИ СЛИКЕ —

Има деце свакојакe —
 Велике и мале;
 Има деце добре.. вредне..
 Има неваљале!
 И Мића је — ето гле'те —
 Неваљало дете!..

Сваког дана чини штету
 Неваљали Мића;
 Сад је вид'о на дрвету
 Некол'ко чавчића..
 Поцео се.. Радост жива!
 Ал' гле'те шта бива!..

Свака мати воли дете —
 И Љуба и Савка —
 Па дечицу своју воли
 И матора чавка,
 Е, за то је и наш Мића
 Пао без — чавчића!..

ЈЕЛАЧКИЊЕ И БАРАЧКИЊЕ

Овако се обично играју мале Ужичанке.

Поделе се у две лесе и стану једна према другој на даљини од 10—15 мет., колико је доста да се могу добро дозвати и затрчати.

Једна је леса девојака Јелачкиња, а друга Барачкиња.

Барачкиње прве дозивају :

— Јелачкиње !

Оне се одзивају :

— Барачкиње !

Барачкиње питају (вичући опет):

— Коју ћете ?

— Зорку.. Даницу ! (коју хтедну између Барачкиња).

Онда се Зорка или Даница отпусти, па се затрчи Јелачкињама, а мери још одовуд где ће моћи најлакше прекинуту лесу. Добро се затрчи и гледа, да раскине лесу Јелачкиња ; ове се опет држе за руке што могу чвршће. Ако Зорка пројури кроз лесу, онда се враћа Барачкињама на радост ; ако не прекине, остаје код Јелачкиња и хвата се у њихову лесу.

А сад Јелачкиње зову Барачкиње :

— Барачкиње !

— Јелачкиње !

— Коју ћете ?

— Злату ! Милену ! (коју за желе ; може бити да су се и договориле коју ће).

Злата потрчи Барачкињама гледајући да им прекине колоспа да се врати сестрама.

Тако се мора до краја, до једна лесе све изгуби а други све добије. —

У овој игри огледа се која је девојчица окретнија, слободнија, веселија и досетљивија. Она ће чим је зовну, промислити где ће раскинути лесу ; она пази где ли се противнице не надају на паду и где ли су најјаче, најпркосније, па, ако јој се хоће из пркоса и храбрости трчи баш тамо где је очекује највећи отпор ; или ако не, јури баш тамо где су противнице најслабије па се и пробије кроз њих. Понеке су стидљиве и невеште трчању ; њих већ требате пропустити, — ако се ове игре ви будете играле — да се не б много постиделе ; јер може и међу вашим другарицама бити по кој тако стидљива. Други пут је можете и зауставити.

Милина је гледати децу како се у леси, шапућући, брзо и радосно договарају коју ће позвати.

Једна лесе, најзад, мора изгубити све играчице ; на њено

страни остане само цар, који се онда бира кад у леси остану свега две девојчице. Веште играчице гледају и на то: коју ће оставити за цара. Обично се гледа да се за цара задржи најмилија или највраголастија, да би и крај игре био веселији. Цар се обично стиди, јер зна да ће и сам пропасти. Кад већ запита

кога ћете? а леса одговори: тебе ћемо! — мора и он да се затрчи. Али тешко да ће раскинути лесу; противнице се добро држе. Тада се међу противницама захори смеј:

— На срамоту цар! На срамоту!

Осина.

ТРИ ГРЕШНИКА

Цвиле, пиште до три грешне
душе.

Цвилеле су три године дана,
Цвилеле су на та рајска врата.

Бог им прати два анђела млада:
»Ид'те тамо, два анђела моја,

»Те питајте до три грешне душе:
»Каква им је од Бога невоља...

»Оне цвиле на та рајска врата,
»Оне цвиле три године дана.«

Кад то чуше два анђела млада,
Они код три одоше грешника.

Питаше их два анђела млада:
»О чусте л' нас до три грешне

душе!

»Каква вам је од Бога невоља,
»Те цвилите на та рајска врата?«

Први грешник 'вако проговара:
»Мени горе руке до рамена;

»За то цвилим на та рајска
врата«.

Ал' говоре два анђела млада:
»О чу ли нас, једна грешна душо,

»Што ти горе руке до рамена,
»Њима с' био свога родитеља;

»Гореће ти до Божјега суда.
»А кад буде о Божјему суду,

»И горих ћеш мука допанути.«
Проговара друга грешна душа:

»Мени гори лице до очију.«
Ал' говоре два анђела млада:

»Што ти гори лице до очију,
»Њим с' љубио своју посестриму.

»Гореће ти до Божјега суда;
»А кад буде о Божјему суду,

»И горих ћеш мука допанути«.
Трећа душа била говорила:

»Мени горе ноге до колена«.
Ал' говоре два анђела млада:

»О чу ли нас, једна грешна душо!
»Што ти горе ноге до колена,

»Њим' с' газио кума рођенога.
»Гореће ти до Божјега суда;

»А кад буде о Божјему суду
»И горих ћеш мука допанути«..

Па одоше два анђела млада.

ЗА ДОПУЊАВАЊЕ

I.

Мен' је мио овај свет,
Као пчели,
А драг ми је сваки друг,
К'о славују . . .

II.

Свој род љуби, помажи му,
Где год можеш, где год знаш,
Буди спреман да за народ
И свој живот радо . . .
Рад.

ПОГАЂАЛИЦЕ

Загонетка

Ево, да вам једну лаку
Загонетку дам:
Једно име — мушко име,
Од два слога знам;
После другог кад ставите
Онај први слог,
Биће име свете књиге
Рода туђинског . . .
Други слог је заменица —
Њу већ знате сви —
Па да ли је сада тешко
Да се погоди?..

б—Б.

Коњички скок.

		ци	про-		
		бе;	де,		
Ко	га	ју	врап-	ко	из-
бе.	зу-	ше-	гу-	је-	је,
		љу-	се-		
		би	ћер		

б—Б.

РЕШЕЊА
из 6-ог броја.

I Питалице

Рак

II Народна загонетка

Ласта

III Уметничка загонетка

Растко, раст, ко

IV Малим рачунџијама

Буба пређе по три метра за да

ЦЕНА ЈЕ ЛИСТУ ЗА СРБИЈУ НА ГОДИНУ 4 ДИНАРА; НА ПОЛА ГОДИНЕ
ДИНАРА; ЗА ЗЕМЉЕ ВАН СРБИЈЕ 6 ДИНАРА, ИЛИ 3 ФОРИНТЕ У АУСТРИЈИ
НОВЦИМА. НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ. РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ